

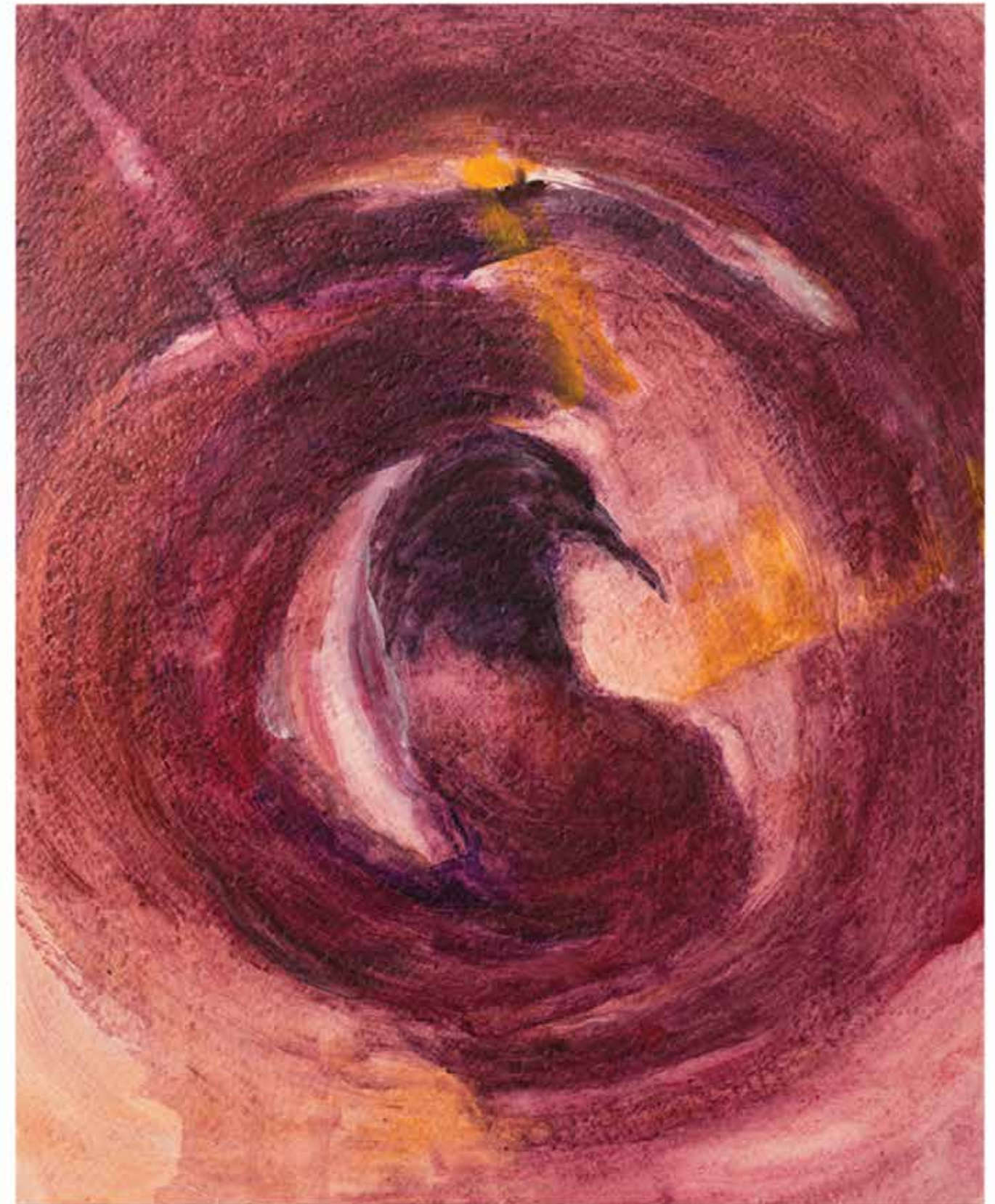
SIBEL
LATIN

28/05 - 07/06/2020

U-TURN

galerija

ŠIRA

Galerija Šira
Preradovićeveva 13
10000 Zagreb

Radno vrijeme galerije:
radnim danom: 16 h - 20 h
subotom: 11h - 16 h

University of Zagreb
Academy of Fine Arts
Sveučilište u Zagrebu
Akademija likovnih umjetnosti

JA ZNAM DA JE ZID PRAZAN

SVI FORMATI VJEŠAJU SE NA ZIDOVE GALERIJE

Pisanje teksta za katalog izložbe živi od doslovnosti kojom se ulazi u prostor u nastajanju. Jezik njegovoj nestalnosti i neuhvatljivosti daje mjeru sigurnosti, vidljivosti i čitljivosti. Poteškoće interpretacije nisu nepoznate, nismo li im na začudan način svjedoci, u vremenu koji ovu izložbu obilježava ili je postalo njezin dio. Intervencija, izvan očekivanoga, na koju se nije računalo – i otuda je ona istodobno strašna i lijepa. Mislim na trenutak koji je određen biologijom i kulturom, seizmografskim pomacima i promjenom arhitekture, nestankom grada i svijeta za koji smo, možda, mislili da nam je u svojoj jedinstvenosti poznat i da je naš! Konačno, govorimo o autorskoj namjeri da se iz sadašnjeg trenutka, prolaznosti i svakodnevice, otkriju strukture i mjere prošlosti i pamćenja.

Ali ostanimo na zadanosti, na onome što je određeno tehničkim značajkama pojedinog rada, serijom ulja na platnu i na papiru, koja su predviđena za okvir bez stakla. Napomena da se svi formati vješaju na zidove galerije upućuje na to da ono što vidimo i kroz što se krećemo nije jedina iskoristiva mogućnost, nego da je riječ o izboru, o odustajanju od cjeline, od potpunosti u ime novoga (slikarskog) konteksta. I ne samo umjetničkog i kreativnog, nego radnog i životnog konteksta. Mogućnost da se slikama zaokupi jedan prostor zamijenjena je uzbudljivim traženjem uzorka, fragmenta, ostavljanjem margina, praznina u koje se upisuju druga značenja. Polukružnim okretanjem posjetitelj izložbe postaje sudionik projekta koji je započeo prije njegova ulaska u galerijski prostor, ali sada ga dijeli s drugima ili prisvaja za sebe.

Dio radova na izložbi tematizira Francuski paviljon, onaj koji se u Zagrebu izdvaja po obliku, strši u visinu, po oksimoronskoj „bliskoj udaljenosti“, uzaludnosti kojom ponovno otkrivamo gdje se nalazi ili se pitamo čemu služi. Kako se može opisati bjelina slika koje se mijenjaju u nizu, dobivaju obrise i sjene, ureze i tragove? Što se pred nama presvlači iz divljine i daljine u forme koje govore o uljuđenom, mogućem ili čak bliskom svijetu? Izložbena praksa u povijesnom i društvenom smislu postoji zbog traženja ne-otkrivenog mjesta izražavanja i oblikovanja novih značenja. Riječ je o intimnoj pustolovini, o dešifriranju, o pitanjima tko sam i što radim pred zatvorenim vratima vlastitog djetinjstva, kuće? Kuće koja je sada sve drugo samo ne ono što je bila ili što je mogla biti. Što je to drugo? Čije i kakvo drugo?

JEDNA NOGA U STVARNOSTI

Pisanje teksta za katalog izložbe živi od svoje suprotnosti jer se upušta u stvaranje metaforičnoga jezičnog okvira, kojim se onomu što je stvoreno i konstruirano daju neslućena i, nerijetko, nepostojeća značenja. *Ioannes darivs* tematizira „povijest i mnogostrukost kulturnih utjecaja i različitih škola gradnji na arhitekturu Case Dario, sagrađene 1486. godine na venecijanskom kanalu Grande“. Protežnost ideje da fragment i boja, da očuvani povijesni segment čudesno povezuje srednjovjekovlje, gotiku i renesansu, ohrabrujuća je zbog mogućnosti da se u drugom, u slučajno sačuvanom, pamti ili pronađe skriveno ne-mjesto. Smisao tako dobiva i naša trajna opsesija da se prepoznamo i vidimo, istodobno, i u stvarnosti i snu, u onome što je intimno i javno, vidljivo i nevidljivo...

Neki od radova na izložbi nastali su na osnovi izabrane fotografije koja reagira na intervenciju, koja omogućava doradu, promjenu stanja stvari – u slikarskoj i životnoj praksi. G. Deleuz kaže da stvaralački čin ima dva lica: „On je ljudski, a istovremeno i umjetnički čin. Jedino se čin otpora opire smrti, bilo u formi umjetničkog djela, bilo u formi borbe ljudi.“ U turn u slikarskom načinu mišljenja i rada otpor je očekivanom kontekstu, iznevjeravanje obzora, čak ako ga i zovemo „novim normalnim“. Pamćenje i suvremenost, prošlo i povijesno otkriva se na ovoj izložbi kao neophodan pokretač stvaralačke i životne strategije, kao ono što nam treba zbog svjetla i mraka, prolaznoga i svakodnevnoga... – kao ono u čijem licu tražimo vlastito lice, identitet. Otkrivamo i istražujemo uvijek kad nam jedna noga ostane u stvarnosti, kad ostavimo jedan zid prazan. I ne na kraju: izložba Sibel Latin U turn, sasvim sigurno, svojom procesualnošću, drukčijim uvidima i prizivanjem odsutnosti našu kratkotrajnost čini važnijom i boljom.

Miroslav Mićanović